

ရှော့ပင်းမော်လ် လူနေ

LUNAY
SHOPPING MALL

(၁)

"တီ...တီ...တီ...တီ"

နှိုးစက်သံကြောင့် အိပ်ရာပေါ်မှ မထချင်သေးဘဲ ပေပြီးအိပ်နေလိုက်သည်။

"တီ...တီ...တီ...တီ"

မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးမှာ အပ်ထားရင်း နှိုးစက်ရှိရာနေရာသို့ လက်ကို လှမ်းလိုက်သည်။ မတွေ့ရသောကြောင့် ဘေးဘက်ကိုလျှောက်စမ်းကြည့်သည်။

နှိုးစက်ကို မတွေ့ရချေ။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးမှခွာပြီး အိပ်မှု နံစုံမွှားနှင့် ထကြည့်ရသည်။

နှိုးစက်နာရီက သူ့ထားနေသည့် နေရာမှာ မဟုတ်တော့ဘဲ အဝေးကို ရောက်နေသည်။ သူ့အမေ ရွှေထားခဲ့ပုံရသည်။ မခံမရပ်နိုင်အောင် တတီတီအော်နေသော နှိုးစက်ကို ပိတ်ရန်အတွက် အိပ်ရာပေါ်မှ မထချင်ဘဲ ထကာ ပိတ်လိုက်ရသည်။ ပြီးနောက် ပြန်အိပ်ဖို့ ပြင်စဉ် နှိုးစက်ဘေးတွင် တင်ထားသော စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရသည်။

သား...

အမေနဲ့ အဖေ မနက်ငါးနာရီကားနဲ့ ခရီးသွားပြီ။ သားအိပ်ရေး ပျက်မှာ စိုးလို့ မနှိုးဘဲ စာရေးထားခဲ့တယ်။ အမေတို့ အချိန်မရလို့ အိမ်မှာ ဘာမှ မဝယ်ထားခဲ့ဘူး။ Shopping ထွက်ပြီး အိမ်က လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ထားလိုက်ပါ။ သားအံ့ဆွဲထဲမှာ ပိုက်ဆံထားခဲ့တယ်။

အမေတို့ ငါးရက်လောက်ကြာမယ်။

မေမေ

ညကတည်းက ဒီမနက် ခရီးသွားမယ်ပြောထားတာကို အခုမှပဲသတိရသည်။

စိတ်ထဲမှာ ချက်ချင်း ပဲ လန်းသွားပြီး 'ဟေး...! ဟု အော်မိသည်။

အိပ်ချင်စိတ်ပင် ပျောက်သွားပြီး အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းလိုက်သည်။ အဖေနှင့် အမေက မကြာခဏဆိုသလို ခရီးထွက်တတ်သော ကြောင့် ဒီအချိန်တွေ က သူ့အတွက် လွတ်လပ်ချိန်တွေ ဖြစ်နေတတ်သည်။

အဖေ၊ အမေနှင့် သူ့အပါအဝင် သုံးယောက် ပဲ ရှိသော ကြောင့် အဖေ၊ အမေ မရှိသော အခါ အိမ်က တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ရေခဲသေတ္တာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာမှမရှိ၊ ပြောင်သလင်းခါနေသည်။

ဪ... မေ့လို့ အမေက ငါ့ကို Shopping ထွက်ခိုင်းခဲ့တာပဲ။ စားပွဲပေါ်က အုပ်ဆောင်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သူ့အတွက် မနက်စာကိုတော့ အမေက စီစဉ်ပေးသွားသေးသည်။ ထိုအခါမှပဲ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ရန် သတိရပြီး အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲကို ပြန်သွားပြီး ခပ်မြန်မြန်လုပ်ရသည်။

ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်တော့ အမေက ပိုက်ဆံ ထည့်ပေးထားသည်ဆိုတဲ့ အံ့ဆွဲကို ဖွင့်ကာ ပိုက်ဆံကို စစ်ကြည့်သည်။ မျှော်မှန်းထားသည်ထက် နည်းနည်း များနေသော ကြောင့် ကျေနပ်သွားပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုယူကာ ပိုက်ဆံကိုထည့်လိုက်သည်။

ပိုက်ဆံအိတ်ယူစဉ် ပိုက်ဆံအိတ်ဘေးမှာ ရှိသော ဖုန်းကမီးလင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ညက Message တွေ ဝင်တာ ဖြစ်မည် ။

ဖုန်းကို ဖွင့်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။ Message ၃ စောင်ဝင်ကြောင်း ပြနေသည်။ တစ်စောင်က 'ဝေဝေခိုင်' ဆီမှ ဖြစ်သည်။

ဟေး... ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲ၊ ဘယ်
ရောက်နေတာလဲ။ ဖုန်းပြန်ခေါ်...။

လက်က ခလုတ်တချို့ ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး နှိပ်လိုက်ပြီးနောက်ထပ်
Message တစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သတိရလို့ ဖုန်းဆက်တာကို ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းမကိုင်
တာလဲ။ မနက်ဖြန် အပြင်သွားစရာရှိလို့ လိုက်ခဲ့
ပါလား။

ညဘက်ဆိုရင် သူက ဖုန်းကို Silent (အသံတိတ်)လုပ်ထားတတ်သော ကြောင့်
ဖုန်းသံမကြားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိ။ ထို 'နီလာဆွေ' မက်ဆေ့ (Message)ကိုပိတ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်စောင်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူငယ်ချင်း သော
ဇင်၏ Message ဖြစ်သည်။

မိုးတိမ်
ဒီနေ့သွားဖို့ ကိစ္စရှိတာကို မမေ့နဲ့နော်။ မင်းက
မေ့တတ် လွန်းလို့ သတိပေးထားတာ။

*

သော် ဇင်နဲ. တွေ့ တော့ နေ့ခင်းလောက် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ "မိုးတိမ်
ကြာလိုက်တာကွာ"

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး အပြစ်တင်တော့သည်။
မိုးတိမ်ကလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး -

"ဝမ်းတီးဟေ့"

"မင်းကွာ... ငါထိုင်စောင့်နေတာ တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ၊ ဖုန်းဆက်တော့လည်း
မင်းက မကိုင်ဘူး"

"အေး. Silent လုပ်ထားလို့."

လက်ဖက်ရည် တစ်ခုံသောက်ပြီး ရှေ့က မုန့်ကို လှမ်းယူကာတစ်ဖဲ့
ဖဲ့လိုက်သည်။

"မင်းက ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးနေတာ ဘာကိစ္စလဲ။ အိမ်မှာ
ငါ့အမေမရှိလို့ ဈေးသွားဝယ်ဖို့ ထွက်လာရင်း မင်းဆီအရင်ဝင်လာတာ"

"အမယ်လေး တော် သေးတာပေါ့၊ မင်းကို ငါ တစ်နေ့ကပြောထားတာလေ၊
မင်းမေ့သွားပြီးလား ကျွတ်"

သော် ဇင်ပုံစံကြောင့် မိုးတိမ်မှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားပြီး ဘာများ ပါလိမ့်ဆိုပြီး
ပြန်စဉ်းစားနေရသည်။

တကယ်လည်း သူ မမှတ်မိချေ။ ထင်ရာတစ်ခု နှစ် ခုတော့ပြောကြည့်သည်။

"ပိုက်ဆံချေးဖို့လား"

"မဟုတ်ဘူး"

"မင်းမွေးနေ့ ရှိလို့လား"

"ဟာ..."

"ဒါဆို...မင်းညီမတစ်ဝမ်းကွဲလေးကပဲ ငါ့ကို..."

မဟုတ်သည့်အဆုံး ပေါက်ကရပြောချလိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင် တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူးကွ"

"အဲ့ဒါဆို ဘာလဲ"

ထိုသို့ မေးလိုက်တော့ သော် ဇင်မျက်နှာက ပြောင်းသွား သည်။ပြောဖို့

တွန့်နေသည့် ပုံစံ ဖြစ်သည်။ ခဏနေမှ-

"ငါ... နွယ်မွန်ကို လမ်းခွဲစကားပြောမလို့"

"ဟင်... မင်း နွယ်မွန်ကို လမ်းခွဲတော့မလို့၊ ဟုတ်လား၊ဘာ... ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

သူနည်းနည်း တော့ အံ့ဩ သွားပါသည်။ 'နွယ်မွန်'က 'သော် ဇင်'ကို

အရမ်းချစ်တာ သူသိသည်။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကပဲ တွဲ သွားတွဲလာရှိသေးသည်။

"ပြဿ နာအကြီးအကျယ် ဖြစ်လို့လား"

သော် ဇင်က ခေါင်းခါသည်။

"မင်းစိတ်ဆိုးစရာ တစ်ခုခု သူ့ဘာလုပ်ထားလို့လဲ"

"မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဆို မင်းက သူ့ကို ဘာ ဖြစ်လို့ လမ်းခွဲချင်တာ လဲ"

"ငါ...ငါ"

ပြောရင်းရပ်သွားသည်။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည့် ပုံစံကြောင့် မိုးတိမ်က

စကားဆက်မေးရသည်။

"ဘာ... ဘာ ဖြစ်လို့လဲကွ"

"ငါ... ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်နေလို့ကွ"

"ဟင်...ဘယ်တုန်းက ကြိုက်နေတာလဲ၊ ငါလည်း မသိပါလား"

"ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကပဲ၊ မင်းသင်တန်းမှာ စာမေးပွဲရှိလို့ ငါနဲ့ မတွေ့ . ဖြစ်တဲ့ အချိန်တွေ မှာ ဖြစ်ကြတာပဲ"

ထိုသို့ပြောပြီး သော်ဇင်ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတာကို ကြည့်ပြီး မိုးတိမ်မှာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။

"မင်း...မင်း... နွယ်မွန်ကို ရက်စက်ရာ မကျဘူးလား။ သူက... ဘာမှ အပြစ်မလုပ်ဘဲနဲ့ ကွာ"

"ငါ... ဒီကောင်မလေးကို ပိုချစ်သွားတယ်"

သော်ဇင် ကောင်မလေးတွေ တော်တော် များများ တွဲဖူးတာကို သူသိသော ကြောင့် ဆက်ပြောနေလည်း ထူးတော့မှာ မဟုတ်တော့။ သူ့ ခံစားချက်နဲ့ သူဆိုတော့ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ရန် မိုးတိမ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

"အဲ့ဒီတော့... ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ"

"မင်း... နွယ်မွန်ဆီသွားပြီး ငါရေးထားတဲ့စာလေး သွားပေးပေးပါလားကွာ"

"ဟာ..."

ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

ထိုသို့ ကိစ္စမျိုးတွေ ဆိုရင် သူလိုက်လုပ်မပေးချင်။

"လုပ်ပါကွာ... မင်း တစ်ယောက်ပဲ အားကိုးစရာရှိတာပါ"

"သူ့ဆီ အီးမေးလ်ပို့ပြီး ပြောလိုက်ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့"

"ငါ... အဲ့ဒီလိုတော့ မလုပ်ချင်ဘူးကွ"

သော်ဇင်က သူ့ကို မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ကြည့်နေသည်။ သူ့ဘက်က အမှာလုပ်ထားတာဆိုတော့ ဘယ်ရင်ဆိုင်ရဲပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ 'နွယ်မွန်' ဘာပြောမလဲ ဆိုတာကိုလည်း သူကသိချင်နေသေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သော်ဇင်ရဲ့ 'အဆက်ဖြတ်တဲ့စာ'ကို သွားပို့ပေးရန် သဘောတူလိုက်ရတော့သည်။

*

(၃)

နွယ်မွန်နဲ့ တွေ့ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ည ၇ နာရီပင်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ သောဇင်စာကို ဖတ်ပြီး နွယ်မွန်က ငိုလည်းငို ဒေါသလည်းထွက်နေသော ကြောင့် ချက်ချင်း ပြန်၍ မဖြစ်သေးဘဲ နည်းနည်း ဖြောင်းဖျနေရသော ကြောင့် ကြာသွားသည်။

နောက်ဆုံးမကျေနပ်၍ သော်ဇင်ကို လိုက်ရှာပြီး ပြဿနာရှင်းမည် ဟု ဆိုသော ကြောင့် သူကပါ နွယ်မွန်နဲ့ အတူ သော်ဇင်ကိုလိုက်ရှာပေးရပြန်သည်။

သော်ဇင်ကလည်း နပ်သည်။ အိမ်မှာ လည်း မရှိ။ ထိုင်တတ်သည့် နေရာတွေမှာ လည်းမတွေ့ ။ ဖုန်းကလည်း ပိတ်ထားသည်။ ထိုသို့သော ကြောင့် 'နွယ်မွန်'မှာ ပို၍ စိတ်နာကြည်းကာ ပြောချင်တာတွေ ပြောတာကို ထိုင်နားထောင်နေရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးချုပ်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

နွယ်မွန်နဲ့အတူ ပြန်မှသာ နီးစပ်ရာ Shopping Mall တစ်ခုကိုဝင်ရသည်။ သူမရောက်ဖူးသည့် Shopping Mall တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

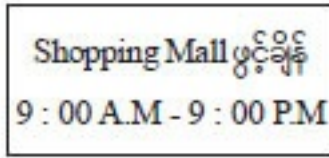
Shopping Mall ရှေ့ရောက်တော့ ည ၇: ၃၀ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

*

(၄)

လွယ်ထားတဲ့အိတ် မပါသော ကြောင့် စစ်ဆေးရေး ဝိတ်မှအလွယ်တကူ ဖြတ်ဝင်လိုက်သည်။

ဝင်ပေါက်ရှိ သတိပေးစာသားကို အမှတ်မထင် ကြည့်မိလိုက်သည်။

အချိန်နည်းနည်း ရသေးသော ကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

မီးရှောင် များ ထိန်ထိန်လင်းနေပြီး အရောင် အသွေး စုံလင်စွာ ဖွင့်ထားသော ဆိုင်ခန်းများ ကလည်း လူ အများ ကို ဝယ်ချင်အောင်စွဲဆောင်နေသည်။

Shopping Mall မှာ လေးထပ်အဆောက်အဦ ဖြစ်သည်။

ဓာတ်လှေကားပေါင်း မြောက်များ စွာ ဖြင့် ကျယ်ဝန်းလှသော Shopping Mallတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

လူများ စည်ကားနေသည်။

မိုးတိမ်သည် အိတ်ထဲမှ သူ့အမေရေး ထားသော ဝယ်စရာစာရင်းစာရွက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

ပစ္စည်းတော် တော် များများ က Mark ထဲတွင် ဝယ်ရမည်

မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းနှင့် စားစရာများ ဖြစ်ပြီး တစ်ခုနှစ် ခုသာ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း ဖြစ်သည်။

ဒါနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်မိရာ မလှမ်းမကမ်းတွင် Shopping

Mall မြေပုံထောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသော ကြောင့် အနားကပ်ပြီးသေချာကြည့်မိသည်။

မြေပုံမှာ နှစ် ခု ဖြစ်နေပြီး တစ်ခုမှာ ဆိုင်ခန်းအသေးစိတ် ရေးထားပြီး

နောက်တစ်ခု မြေပုံကတော့ ရိုးရှင်းလှသော လမ်းညွှန်မြေပုံ ဖြစ်သည်။

ကလေးကစားကွင်း၊ ကွန်ပျူတာပစ္စည်းများ
အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းနှင့် စားသောက်ဆိုင်များ
Electronic Furniture၊ စာအုပ်နှင့် အခြား

အဝတ်အထည်၊ အမျိုးသမီး အသုံးအဆောင်နှင့် Fancy ပစ္စည်းများ
အဝတ်အထည်၊ ဖိနပ်၊ လက်ဝတ်ရတနာနှင့် Mark

သူသွားရမည့် Mark သည် သူရောက်နေသည့် အောက်ဆုံးထပ်မှာပဲ ဖြစ်သည်။

ဈေးဝယ်ပြီးပါက အထုပ်များ ကိုင်ပြီး လျှောက်ကြည့်နေရမှာ စိုးသော ကြောင့် Shopping Mall ထဲ လိုက်ကြည့်ပြီးမှ အမေ မှာ လိုက်သည့် ပစ္စည်းများ ကိုဝင်ဝယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

(၅)

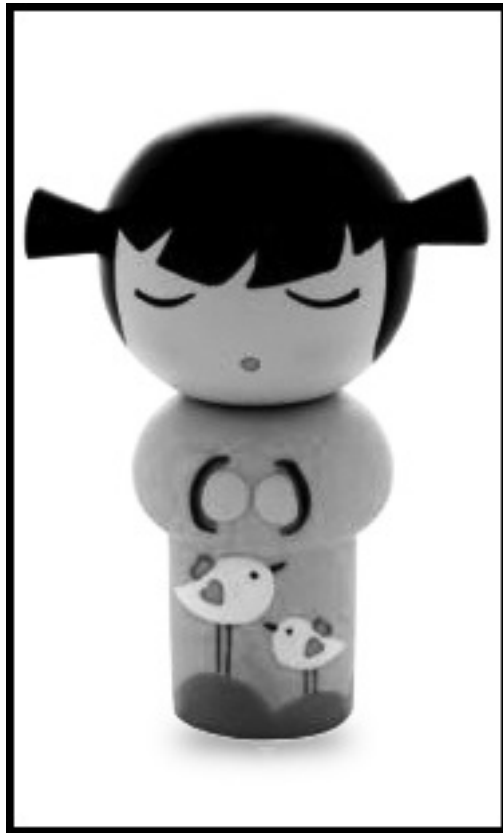
ပထမထပ်ကို စက်လှေကားနဲ့ တက်တက်ချင်း Big Men Collection ဆိုတဲ့ဆိုင်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့အရင်သွားနေတဲ့ Shopping Mal ဆိုင်ခွဲ ဖြစ်သော ကြောင့် ဟိုကြည့်
ဒီကြည့် ဝင်ကြည့် ဖြစ်သည်။

Big Man Collection

အမျိုးအစားစုံပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီ ပုံစံဆန်းတချို့ကိုလည်းတွေ့ ရသည်။

ဈေးကို ကြည့်ပြီး တွန့်သွားသော ကြောင့် ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲက
ပြန်အထွက်တွင် ဆိုင်အဝကောင်တာ၌ ပစ္စည်းဆန်းကလေးတစ်ခု တွေ့ ရသည်။

စိတ်ဝင်စားသော ကြောင့် စပ်စုကြည့်မိသည်။

"ဘာ အရုပ်လေးလဲဗျ"

"မသိဘူး... Shopping Mall ပိုင်ရှင်က လာချပေးသွားတာပဲ။ ရောင်
:ကောင်းအောင်လို့ ထင်ပါတယ်။ မကြာခဏဆိုသလိုအရပ်လေးတွေ ပေးတတ်တယ်လေ၊
အဲ့ဒါကြောင့် တင်ထားတာ"

"ဪ..."

အရပ်ကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ပြန်ချထားလိုက်သည်။ထို့နောက် ဆိုင်ထဲက
ထွက်လာပြီး မျက်နှာစောင်းထိုးတွင် ရှိသော ဖုန်းအရောင် :ဆိုင်လေးသို့ ခြေလှမ်းက
ရောက်သွားသည်။

People Need

ဆိုင်းဘုတ်ကိုကြည့်ရှင်း ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်
ရောက်လာပြီး-

"ဘာအလိုရှိလဲ အစ်ကို"

"ဪ... ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ပါပဲ"

ဟု ပြောပြီး သူ့ဖုန်းနှင့် ပုံစံတူ ဖုန်းအမျိုးအစားများ ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

တစ်ခုနှစ် ခုကိုတော့ ဈေးမေးကြည့်လိုက်သည်။ ဈေး ကတော့ပုံမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဖုန်းရှိ Function များ အကြောင်းကို သေချာရှင်းပြနေ၍

မနည်းနားထောင်ပြီးမှ ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။

ဆိုင်က ထွက်ခါနီး ဘာရယ်မဟုတ် ကောင်တာကို ကြည့်မိသည်။Big Men
ဆိုင်မှာ တွေ့ရတဲ့ အရပ်မျိုး မရှိတာကြောင့် မေးမိသည်။"အရပ်လည်း မတင်ထားပါလားဗျ"

Shopping Mall ပိုင်ရှင်က ပေးထားလျက်နဲ့ မတင်ထားတာလားဟု

မေးလိုက်သည်။

"ဟင်... ဘာအရပ်လဲ အစ်ကို"

"ဟို ဘက်ဆိုင်ကလို Shopping Mall ပိုင်ရှင်က မပေးဘူးလား"

"မပေးပါဘူး"

သူ့ကို အူကြောင်ကြောင်လို့ ထင်သွားပုံရသည်။

ဒါနဲ့ သူလည်း ဆက်မပြောတော့ပဲ People Need

ဖုန်းဆိုင်ထဲမထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဆိုင်ခန်းတွေ က များ နေသော ကြောင့် ဆိုင်တိုင်းကို မဝင် ဖြစ်ဘဲ အပြင်ကပဲ လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ခဏအကြာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့အရောက်တွင် အထဲက ပစ္စည်းများ ကို ငေးကြည့်ရင်း အမှတ်မထင်ဘဲ ကောင်တာကို ကြည့်မိလိုက်သည်။

"ဟင်... ဒီဆိုင်က ကောင်တာမှာ လည်း အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ပါလား"

အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ရပ်ကြည့်မိသည်။

ဒီတစ်ခါ အရုပ် ကတော့ Big Men ဆိုင်က အရုပ်နဲ့ မတူဘဲကွဲပြားနေသည်။

ဒါနဲ့ သူလည်း ကျော်ခဲ့သည့် ဆိုင်များ ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လိုက်ပြီး ဆိုင်တိုင်းရှိ ကောင်တာများ ကို ကြည့်မိလိုက်သည်။ ထိုဆိုင်များ ရှိ ကောင်တာများ ပေါ်တွင် မည် သည့် အရုပ်မှတင်ထားတာကို မတွေ့ရချေ။

သူ နည်းနည်း တော့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထိုနောက် ဒုတိယ အရုပ်တွေ ရသော အိတ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

Thailand Evening Bag Festival

ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်ပြီးနောက် ကောင်တာရှေ့သွားရပ်ကာ-

"ဒီအရုပ်က ဒီဆိုင်က အရုပ်လား"

"မဟုတ်ဘူး..Shopping Mallပိုင်ရှင်က လာပေးထားတာရောင်"

းကောင်းအောင်လို့ ပြောတာပဲ"

"ဪ... တစ်လလုံး ထားထားရတာ ပေါ့"

"မဟုတ်ဘူး၊ ပေးတဲ့ တစ်ရက်ပဲ ထားထားရတာ "

စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ဒါနဲ့ နောက်မေးခွန်းတစ်ခုကို ဆက်မေးလိုက်သည်။

"ဆိုင်အကုန်လုံးကို ပေးတာလား"

"အဲဒါတော့ မသိဘူး"

ကြာလာတော့ ဆိုင်ရှင်က သူ့ပစ္စည်းမဝယ်ဘဲ အမေးအမြန်းထူနေတာကို စိတ်မရှည်ဘဲ ဖြစ်လာပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် သူလည်း ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုလုပ်ရင်း ဆိုင်ထဲကပြန်ထွက်လိုက်သည်။

*

(၆)

ဆိုင်ထဲက ထွက်ထွက်ချင်း နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ည (၈)နာရီ ထိုးနေပြီ

ဖြစ်သည်။ အချိန်က မရှိတော့။ အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းပြီး ဝယ်စရာရှိသည်များ ကို မြန်မြန်ဝယ်ရမည် ။ အပေါ်ထပ်တွေ ကိုတော့ နောက်တစ်ခေါက် ကြိုမှပဲ လာကြည့်တော့မည် ။ဓာတ်လှေကားဖြင့် အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလိုက်ပြီး အောက်ရောက်သော အခါတွင် ဒုက္ခတစ်ခုနဲ့ ကြုံရပြန်သည်။

အပေါ့သွားချင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ နေ့ခင်းက အအေးဆိုင်တွေ

တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် ပြောင်းထိုင်ခဲ့ရသည့်ကိစ္စက အခုမှအစွမ်းပြနေလေပြီ။

သို့သော် အိမ်သာက ဘယ်နားမှာ မှန်း မသိချေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် Security တစ်ယောက် တွေ့ရသော ကြောင့် လှမ်းသွားလိုက်ပြီး-

"အိမ်... အိမ်သာ ဘယ်နားမှာ လဲ"

တော် တော် လေးကို သွားချင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

"မြေညီထပ်က လွဲလို့ ကျန်တဲ့အထပ်တိုင်းမှာ ရှိတယ်၊ မြေညီထပ် အိမ်သာက ပြင်နေလို့။"

"အာ... ဒုက္ခပဲ"

ခန္ဓာကိုယ် တွန့်လိမ်ရင်း ဓာတ်လှေကားဘက် ပြန်ပြေးရပြန်သည်။ ကျေးဇူးတင်တဲ့ စကားတောင် မပြောခဲ့ရ။

ပထမထပ်ရောက်တော့ 'အိမ်သာက ဘယ်ထောင့်မှာ ရှိတာလဲ'ဆိုတာကို မေးခဲ့ဖို့ သတိမေ့သွားသည်။

ပထမထပ်က အကျယ်ကြီးပဲ ဖြစ်သည်။ မခံနိုင်သည့်အဆုံးနီးစပ်ရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိ ကောင်တာမှ လူကို မေးလိုက်ရသည်။

"အိမ်သာ ဘယ်ဘက်မှာ လဲ"

"ဟိုဘက်ထောင့်မှာ "

လက်ညှိုး ညွှန်ပြသည်။

"ကျေး... ကျေးဇူး"

မပြေးရုံတမယ် ခပ်သွက်သွက် သွားရသည်။

ထွက်ခါနီး ကောင်တာက အရုပ်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဒီဆိုင်မှာ လည်း အရှေ့က ဆိုင်တွေ လိုပဲ အရုပ်တစ်ရုပ်ရှိနေသည်။

(၇)

အပြင်ဘက်ကြွေမှတ်များ တွင် လူများ ပြည့်နေသော ကြောင့် နီးစပ်ရာ အိမ်သာအခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ရသည်။ တံခါးကိုဂျက်ချလိုက်ပြီး ကိစ္စကို အမြန်ရှင်းရသည်။

"ဟူး"

"....."

"....."

"....."

"....."

ပေါ့ပါးသွားသည်။ လေပူများ မှု တ်ထုတ်ရင်း

ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကျေနပ်သလိုရှိသွားသည်။

ထိုစဉ် စပီကာများ မှ အသံထွက်ပေါ်လာ၏ ။

"ကျေးဇူးပြု၍ နားဆင်ပါရှင်... မကြာမီ အချိန်မှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ Shopping Mall ပိတ်မှာ ဖြစ်ပါသော ကြောင့် ဝယ်ယူသူ Customer များ အနေဖြင့် ၉ : ၀၀ မတိုင်ခင် ဝယ်ယူပေးကြပါရန်ကြိုတင်အသိပေးအပ်ပါတယ်"

ဒုက္ခပဲ အခုထိ ဘာမှမဝယ်ရသေးဘူး။

စိတ်မောသွားပြီး ဘောင်းဘီဖိတ်ကို ခပ်မြန်မြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ရေဘားကို အလျင်စလို ဖိချလိုက်ရာ လက်ခေါ်သွားပြီး ဟန်ချက်ပျက်သွားကာ အိမ်သာကြော့တံနှင့် ခေါင်းကို ဆောင့်မိသွား၏ ။

"ခွပ်"

မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ကိုင်းသွားကာ ဘေးအုတ်ခုံနှင့် ထပ်ထိပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွား၏ ။ ခဏအကြာတွင် ဘာမှ သတိမရတော့ဘဲ မေ့မောသွားလေသည်။

ည ၉ : ၁၅

(၈)

"ဂျိန်း..."

ဆိုင်တစ်ဆိုင်သည် သူ၏ ဘာဂျာ တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ထိုဆိုင်ပိတ်ပြီး မကြာခင်မှာ ဘဲ အခြားဆိုင်များ သည်လည်းသူတို့ ဆိုင်တံခါးများ ကို အသီးသီးပိတ်လိုက်ကြလေသည်။ ကိုးနာရီကျော်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှိလူများ ကလည်း ဆိုင်ပိတ်ရင်း တစ်ဆိုင်နှင့် တစ်ဆိုင်အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ပြန်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လုံခြုံရေး တစ်ယောက် က အခြားလုံခြုံရေး တစ်ယောက် ကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

"ငါ အောက်ထပ်ကို စစ်လိုက်မယ် မင်း ပထမထပ်ကို စစ်လိုက်ဦး"

"အေး....အေး"

အပြောခံရသော လုံခြုံရေး က ပထမထပ်ကို ဓာတ်လှေကားနှင့် တက်သွားသည်။ ပထမထပ်ရှိ ဆိုင်များ အားလုံးနီးပါး ပိတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဝန်ထမ်းများ ကလည်း အိမ်ပြန်ချိန် ဖြစ်သော ကြောင့် တက်ကြွနေကြပြီး ပျော်ရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်နေကြသည်။

"ဗျို..... မပြန်သေးဘူးလား"

လုံခြုံရေး ကို ဆိုင်တစ်ဆိုင်က နှုတ်ဆက်သည်။

"ပြန်တော့မှာ ... ပထမထပ်ကို လာစစ်တာ"

"ကျွန်တော် တို့ ပထမထပ်က ဘာမှ စစ်စရာမလိုပါဘူးဗျာ"

ရယ်ရယ်မောမော တစ်ယောက် တစ်ခွန်း ပြောကြရင်း လုံခြုံရေး ကို ပိုင်းစနေကြသည်။ လုံခြုံရေး ကလည်း အားလုံးကိုပြန်စရင်း'မီးများ ပိတ်ခဲ့ဖို့'ပစ္စည်းများ သေရှာစစ်ရန် စသည်ဖြင့် ဝတ္တရားအတိုင်း လိုက်ပြောနေရသည်။

ထို့နောက် အိမ်သာနားသို့ ရောက်သော အခါတွင် အနီးကပ်ဆုံးအခန်းက အခုမှ ဘာဏှာတံခါး ဆွဲပိတ်နေသော ကြောင့် -"ဒီအခန်း နောက်ကျလှချည်လား"ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... စာရင်းတွေ က မပြီးသေးလို့"

"ဒီနေ့ ရောင် :ကောင်းတယ်ထင်တယ်"

"အင်း... မနေ့ကထက်တော့ ဒီနေ့ ပိုရောင် :ရပါတယ်"

"ကောင်းပါတယ်ဗျာ... အဲဒီလိုပဲ ကြားချင်ပါတယ်"

ထိုသို့ နှုတ်ဆက်ပြီး၌ လုံခြုံရေး သည် အိမ်သာထဲ ဝင်စစ်ရန်အတွက် လှမ်းဝင်လိုက်ရာ-

"ကိုတင်စိုးShopping Mall ရုံးခန်းကို အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်ပါရန် ... ကိုတင်စိုး...Shopping....."

စပီကာမှနေ၍ သူ့နာမည် ထွက်လာသော ကြောင့် အိမ်သာထဲသို့ ဝင်သော ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားပြီး အပြင်ကို ပြန်ထွက်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် အိမ်သာထဲသို့ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ရာမည် သူမှ မတွေ့သော ကြောင့် အိမ်သာတံခါးမကြီးကို လော့ချကာပိတ်လိုက်၏ ။

ဘာကိစ္စပါလိမ့်။

စိတ်ထဲက တွေးရင်း ပထမထပ်ကနေ အပေါ်ဆုံးထပ် ရုံးခန်းသို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် အလျင်အမြန် တက်သွားလိုက်သည်။ အောက်ထပ်တွင် ကျန်ခဲ့သော လုံခြုံရေး သည် သူ၏ လက်ထဲတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖြည့်လိုက်၏ ။

မြေညီထပ်

ဆိုင်ခန်းများ -

မီးများ -

သော့များ -

အိမ်သာများ -

ပထမထပ်

ဆိုင်ခန်းများ -

မီးများ -

သော့များ -

အိမ်သာများ -

ထို့နောက် လုံခြုံရေး သည် ထိုပိုင်တွဲ အား အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိရုံးခန်းသို့

ပေးပို့ရန်အတွက် ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်သွားလေသည်။

အခြားအထပ် လုံခြုံရေး များ သည်လည်း မရှေးမနှောင်းရောက်လာကာ

Report များ တင်ကြလေသည်။ပြီးနောက် အိမ်ပြန်ရန်အတွက် လက်မှတ်ထိုးပြီးနောက်

ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ရုံးခန်းဝရှိ 'ယနေ့ည တာဝန်ကျသူများ 'ဘုတ်တွင် မည် သည့်နာမည် မှ မတွေ့

ရသော ကြောင့် ရေး ဖို့မေ့နေခြင်း ဖြစ်မည် ဟုတွေ့ ရင်း အိမ်ကို စောစောပြန်ရောက်ရန်

ဓာတ်လှေကားနှင့် အလျင်အမြန် ဆင်းလိုက်လေသည်။

"ဂျိန်း..."

တာဝန်ရှိသူ တစ်ဦးက စတုတ္ထအထပ်မှ မီးအားလုံးကို ပိတ်လိုက်လေသည်။

စတုတ္ထထပ်

ထို့နောက်

တတိယထပ်

တတိယထပ်တစ်ခုလုံး မှောင့်မည် သွားပြန်သည်။Shopping Mall မှ

စပီကာမှလည်း Shopping Mall ပိတ်နေပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် ဆိုင်များ သည်

မိမိတို့ဆိုင်များ ကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ထွက်ခွာပေးကြပါရန် စသည်ဖြင့် သတိပေးသံများ

ကလည်းအဆက်မပြတ် ကြားနေရလေသည်။

ဒုတိယထပ် [Redacted]

ဒုတိယထပ်မှ ဆိုင်ရှိ လူများ အားလုံး ဆင်းလာကြသည်။ခဏအကြာတွင် ပထမထပ်သည်လည်း မီးများ ပိတ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ပထမထပ် [Redacted]

နောက်ဆုံးတွင် လူအားလုံးShopping Mall အပြင်ဘက်ရောက်သော အခါတွင် မြေညီထပ်ရှိ မီးများ ပိတ်လိုက်ကာ တံခါးကြီးကို ပိတ်လိုက်လေ၏ ။

, Shopping Mall အပြင်ဘက်တွင် သာ မီးများ ထွန်းထားပြီးအထဲတွင် အမှောင်အတိချလိုက်သည်။

အချိန်မှာ ည ၁၀ နာရီ ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

အတွင်းထဲရှိ ဆိုင်များ အားလုံး ဘေးပတ်ပတ်လည်က ဘာဂျာတံခါးများ ပိတ်လိုက်သော ကြောင့် Shopping Mall ထဲကို အပြင်ကလူများ က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ မမြင်နိုင်တော့ချေ။ ဆိုင်ဝန်ထမ်းများ၊ ရုံးဝန်ထမ်းများ အားလုံးသည်လည်း သူ့ထက်ငါ အလှအယက် အိမ်ပြန်ရန်အတွက် ကားဂိတ်များ ရှိရာသို့ အပြေးအလွှား သွားနေကြလေသည်။

များ မကြာမီ အချိန်တွင် Shopping Mall ကြီးသည် တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏ ။ ကားလမ်းမပေါ်တွင် ဖွင့်ထားသော ကြောင့် တစ်ခါတလေ ကားဖြတ်သွားသော ကားသံမှလွဲ၍ ဘာသံမှ မကြားရချေ။

ကားပေါ်မှ လူများ ကလည်း Shopping Mall ကို ကြည့်မိမည် ဆိုပါက

အပြင်က ထွန်းထားသော မီးရောင် များ ကိုသာ မြင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဘာဂျာတံခါးများ ကြောင့် အထဲကို ဘာမှ မမြင်ရသော ဈေးဝယ်စင်တာကြီးသာ တွေ့ ရပေလိမ့်မည် ။

သို့သော် သေချာကြည့်မည် ဆိုပါကလည်း Shopping Mall ရှေ့တွင် စောင့်လေ့ရှိသော လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းများ ကိုလည်း ယနေ့ညတွေ့ ရမည် မဟုတ်ချေ။

*

ည ၁၁ : ၀၀

(၉)

"ကျွတ်...ကျွတ်"

ခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖိကာ လဲနေရာမှ ထရန် ကြိုး စားလိုက်၏ ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင့်မည်းနေသော ကြောင့် မျက်စိကျင့်သားရအောင် အနည်းငယ် ထိုင်နေလိုက်သည်။ လက်က နာရီကို သတိရပြီး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ အနုမြူပါသော ကြောင့် နာရီက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ရသည်။

"ဟင်..."

ရုတ်တရက် လန့်ပြီး အလူးအလဲ ထလိုက်သည်။ ၁၁:၀၀ နာရီထိုးနေပြီ။ ၁၁:၀၀ နာရီ ထိုးနေပြီ။ ဘေးက နံရံများ ကို သတိထားကိုင်ပြီး တံခါးသော့ ရှိရာဘက်သို့ လက်က စမ်းလိုက်သည်။

သူ အိမ်သာထဲမှာ ပိတ်မိနေတာ တော် တော် ကြာပြီပဲ။ ဆိုင်တွေ ... ဆိုင်တွေ ပိတ်သွားပြီ ထင်တယ်။ ဂျာလက်ကို သွားစမ်းမိသည်။

"ဂျောက်..."

အပြင်အိမ်သာထဲမှာ မှောင့်မည်းနေ၏ ။ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် လျှောက်သွားနေရင်း မှန်ထဲက ကိုယ့်အရိပ်ကို ပြန်မြင်လိုက်ရသော ကြောင့် ရုတ်တရက်

လန်သွားသည်။

ပြီးမှ မိမိကိုယ်ကို ပြန်ပြုံး မိလိုက်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှဖုန်းကို သွားစမ်းမိသည်။ ဖုန်း၏ အလင်းရောင် ကြောင့် အိမ်သာခန်းအတွင်း ၊ အနည်းငယ်လင်းသွားသည်။ မှန်ထဲတွင် ကိုယ့်မျက်နှာကိုပြန်ကြည့်လိုက်ရာ နဖူး၌ သွေးအနည်းငယ်ထွက်နေတာကို တွေ့ ရသည်။

ရေဘားကို ဖွင့်ချလိုက်ပြီး သွေးများ ကို ဆေးကျောကာ အနီးရှိ Tissue နှင့် သုတ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် အိမ်သာခန်းမ တံခါးရှိရာသို့ ဖုန်းမီးဖြင့် တိုးကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်သာတံခါး ပိတ်ထားတာကို တွေ့ ရ၏ ။ ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့ လိုက်ရသော ကြောင့် မိုးတိမ်မှာ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်သွားလေ၏ ။

ပြီးနောက်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားပြန်သည်။

Security ... Security တော့ ရှိမှာ ပဲ။

ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပြီး -

"အပြင်မှာ ဘယ်သူရှိလဲ"

"အပြင်မှာ ဘယ်သူရှိလဲ"

တစ်ဦး တစ်ယောက် မှ ပြန်ထူးသံမကြားရချေ...။

တစ်ခုတော့ တွေ့ မိလိုက်သည်။ ဈေးဝယ်စင်တာက ပိတ်လိုက်ပြီဆိုတော့ အပြင်မှာ ပဲ Security တွေ ရှိပေလိမ့်မည် ။ ဒါဆို သူ့အော်တာ ဘယ်ကြားပါ့မလဲ။

ဖုန်းဆက်ပြီး တစ်ယောက် ယောက် ကို အကူအညီ တောင်းရပေမည် ။ ဟုတ်တယ်... အဲ့ဒါပဲ ကောင်းတယ်။

ဖုန်းကို ကြည့်လိုက်သော အခါ မိုးတိမ်မှာ စိတ်ပျက်သွားပြန်သည်။

ဒီအိမ်သာခန်းထဲမှာ ဖုန်းလိုင်းမမိချေ။

ထိုစဉ် အပြင်ဘက်မှ အမျိုးသမီးများ ၏ စကားပြောသံများ ကိုတိုးတိုးလေး
ကြားလိုက်ရသည်။

နားကြားလွဲတာများ လားဟု ထင်လိုက်မိပြီး သေချာရန်အတွက်တံခါးနားကို
ကပ်ကာ နားထောင်လိုက်သည်။

"ဟင်..."

သူဝမ်းသာသွားသည်။ မည် သို့ဆိုသော် အမျိုးသမီးများ ၏ စကားပြောသံများ
ကို သေသေချာချာ ကြားလိုက်ရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

(၁၀)

အပြင်ကို လှမ်းအော် အကူအညီတောင်းရန်အတွက် ပြင်လိုက်စဉ်တွင်
တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိလိုက်သည်။

တံခါး...

တံခါးမှာ လက်ကိုင်ဘုနှင့် ဖြစ်သော ကြောင့် အတွင်း ကဖွင့်လိုရတာ ဘဲ တွေ
မိလိုက်ပြီး လက်ကိုင်ဘုကို ဆွဲလှည့်လိုက်၏ ။

"ဂျီ..."

တံခါးပွင့်သွားပြီး အပြင်က အလင်းရောင် များ ဝင်လာသော ကြောင့် မျက်လုံးကို
လက်နှင့် ကာထားလိုက်ရသည်။

အပြင်က ဆူညံသံများ ၊ စကားပြောသံများ ကြားရသော ကြောင့် Shopping
Mall များ မပိတ်သေးဘူးလားဟု တွေ့ထင်လိုက်သည်။ ခဏအကြာ မျက်စိကျင့်သား
ရသွားသော အခါတွင် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏ ။

"ဟင်..."

Shopping Mall တစ်ခုလုံး မီးများ ထိန်လင်းနေပြီ လူတော် တော် များများ သွားလာနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် Shopping Mall မပိတ်သေးဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရသော ကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပြီး အိမ်သာထဲကနေ အပြင်ကို ထွက်လိုက်လေသည်။

"ဟာ..."

Shopping Mall မြင်ကွင်းသည် တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ထွက်ထွက်ချင်းပဲ ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်းမှာ ဈေးဝယ်နေတဲ့အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"သူက ဘယ်လောက်လဲ"

".....သိန်း"

"ဈေးကြီးလှချည်လား"

"အပြစ်များ လို့ပါ"

"အရင်ဝယ်သွားတဲ့ တစ်ယောက် အခြေအနေရော"

"ဘယ် တစ်ယောက် လဲ မသိဘူး"

အမျိုးသမီးက နာမည်နဲ့ လိပ်စာတစ်ခု ပြောပြသည်။ ထိုအခါမှ ကောင်မလေးက သတိရသွားပြီး-

"ပြီး သွားပါပြီ"

"Report ရှိလား"

"ရှိပါတယ်"

"ပြပါဦး"

ထိုစဉ်မှာပဲ အမျိုးသမီးက ရပ်ကြည့်နေသော သူကို

မြင်သွားပြီးထိတ်လန့်သည့်ပုံစံ ဖြစ်သွားကာ ကြက်သေသသွား၏။ ထို့နောက်မှ သတိရပြီး...

"အမျိုးသား တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်... အမျိုးသား တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်"ဟု အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် လှမ်းအော်လိုက်လေ၏။

မိုးတိမ်မှာ လည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ကြောင်ပြီး ရပ်ကြည့်နေမိသည်။
ဈေးဝယ်နေသော အမျိုးသမီးများ အပြင် အခြားအမျိုးသမီးများ ပါ သူ့ရှေ့သို့ ပိုင်းအုံလာကြ၏။

"ကျွန်တော် ...ကျွန်တော် "

သူတို့ ပုံစံများ က ဒေါသထွက်နေကြသည့် ပုံစံများ ဖြစ်သော ကြောင့် မိုးတိမ်မှာ စကားဆက်မပြောရဲဘဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ခဏအကြာတွင် သူ့ရှေ့၌ အမျိုးသမီးကြီးငယ်မရွေး လူအုပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိဘဲရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအမျိုးသမီးအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက် က-

"ရှင်ဘယ်လိုလုပ် ဝင်လာတာလဲ"

"ကျွန်တော် ... ရှေ့ပင်းမောလဲထဲမှာ ဈေးလာဝယ်တာပါ"

"ရှေ့ပင်းမောလဲက ပိတ်နေပြီလေ၊ ရှင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီအထဲမှာ ကျန်နေခဲ့ရတာလဲ"

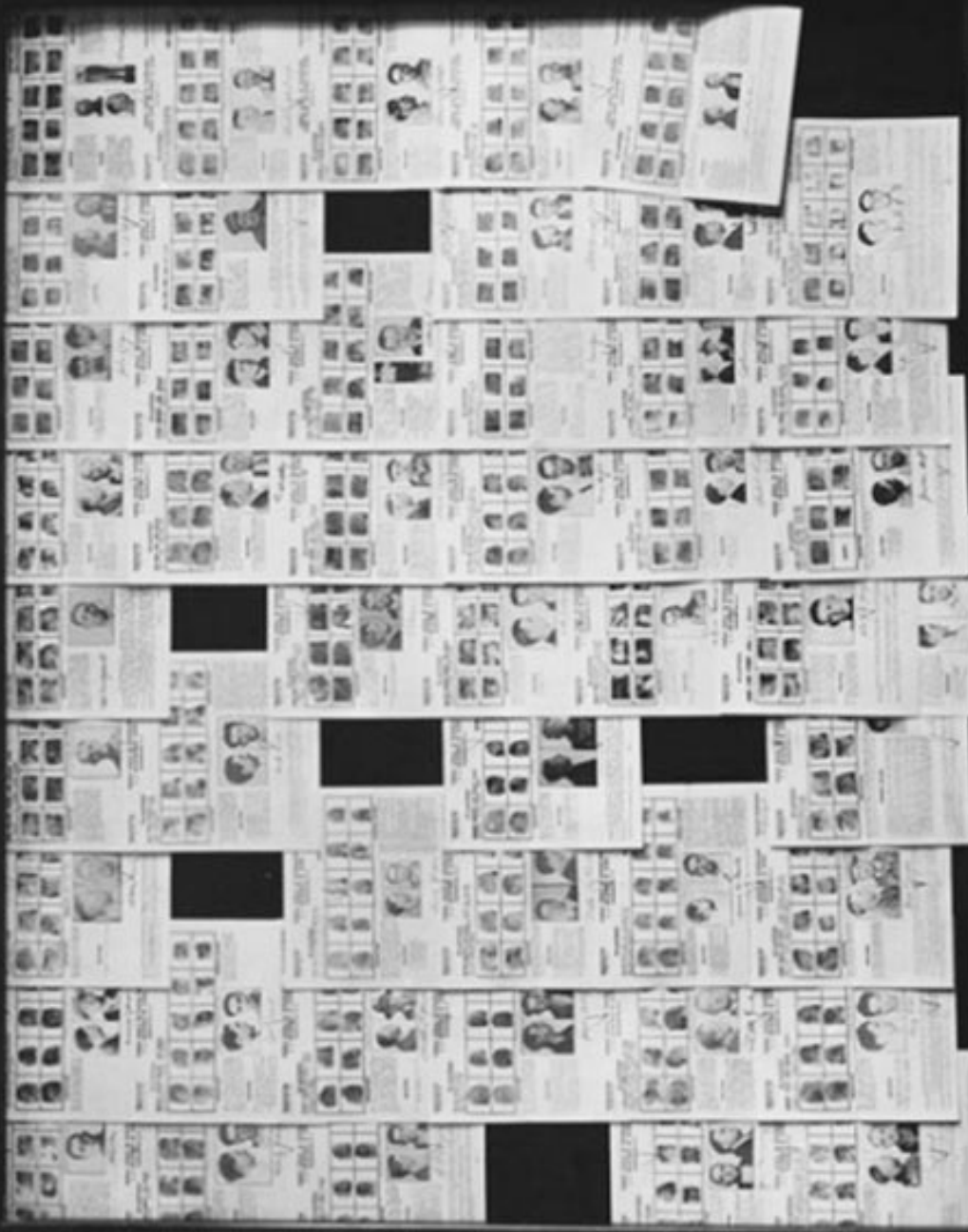
မိုးတိမ်မှာ ဘာပြန်ဖြေလို့ ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ယောက်ျားဆို၍ တစ်ယောက် မှ မတွေ့ရချေ။

အခြားဆိုင်ခန်းများ မှ ဈေးဝယ်နေသော အမျိုးသမီးများ အားလုံးသည်လည်း သူရှိရာ နေရာသို့ လာနေကြတာကို တွေ့ရလေသည်။

သူရပ်နေတဲ့ နေရာနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဆိုင်ကို မျက်စိရောက်သွား၏။

"ဟင်..."

အင်္ဂါ့ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်များ ကို မတွေ့ ရပဲ ဓာတ်ပုံများ ကိုသာ တွေ့
ရသော ကြောင့် အံ့သြသွားလေသည်။

"မေးနေတယ်လေ"

အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရဲ့ အော်သံကြောင့် မိုးတိမ် လန့်သွားလေသည်။

"ဟို... အိမ်သာထဲမှာ လဲကျပြီး မေ့သွားလို့ ပိတ်...ပိတ်...ပိတ်မိနေတာပါ"

သူ့စကားကို တစ်ယောက် မှ ယုံကြည်ပုံမရချေ။

ရပ်ကြည့်နေသော အမျိုးသမီးများ ထဲက တစ်ယောက် က ဘေးက တစ်ယောက် ကို တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောနေတာကို တွေ့ရသည်။ သူလည်း ထိတ်လန့် အံ့ဩစွာ နဲ့ ပဲ သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေသော အမျိုးသမီးများ ကို တစ်ယောက် ချင်းစီ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အရွယ်စုံပါဝင်ပြီး ပိုက်ဆံရှိ လူတန်းစားထဲက ဖြစ်ပုံရသည်။ မျက်နှာများ မှာ မာကျောနေပြီး ကြောက်စရာပင် ကောင်းနေသည်။ မိုးတိမ်မှာ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ကြက်သီးထသွားပြီး-

"ရှေ့ပင်းမောလ်က ပိတ်နေပြီဆိုတော့...ဒါ...ဒါကဘာ...ဘာလဲဟင်"

မရဲတရဲမေးလိုက်သော ကြောင့် အမျိုးသမီးများ ၏ မျက်နှာများ မှာ အရင်ကထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းသွားလေ၏။ ထိုစဉ် ခပ်ထွားထွား အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် က လူအုပ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး သူ့ဘေးနားကပ်ကာ သူ့လက်နှစ် ဖက်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်၏။

"ဘာ...ဘာ လုပ်တာလဲ"

မိုးတိမ်မှာ မိန်းကလေးများ ရှေ့တွင် ယခုလို ဖမ်းချုပ်ခံလိုက်ရသော ကြောင့် စိတ်ထဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။

ချုပ်ထားသော လက်နှစ် ဖက်ကို ပြန်ရုန်းလိုက်၏။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ထိုအမျိုးသမီးနှစ် ယောက် ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မည် သို့မှ အင်အားမမျှသော ကြောင့် သူတို့ ဆွဲခေါ်ရာဘက်ကိုပါသွားလေ၏။